

fra Dansk Folkeparti og andre partiers side her i det danske Folketing tillader os at sige stop for integration i EU, og hver gang vi tillader os at sige stop for enkeltdele, enkelte samarbejdsområder relateret til EU, får vi at vide, at konsekvensen og alternativet er, at Danmark står helt alene; så står vi uden for alt samarbejde, vi bliver isolerede, og det er ganske forfærdeligt. Men det er jo ikke situationen.

Sagen er, at i andre lande, andre nordiske lande, hvor man også diskuterer Schengensamarbejdet, bruger man jo præcis den samme argumentation for, at de lande skal tiltræde Schengensamarbejdet, som tilhængerpartierne af Schengen gør her i det danske Folketing. Der siger man også det her med: Jamen vi kan jo ikke som aleneland stå udenfor, når de andre er med. Men prøv og tænk, hvis vi startede med at sige nej til Schengensamarbejdet, så kunne det rent faktisk være, at der er andre lande, som ønsker at følge efter. Der kan også være lande, der måske prøver Schengensamarbejdet og finder ud af, at det faktisk ikke fungerer, som det skal, og som ønsker at forlade Schengensamarbejdet igen. Men den tankeverden ønsker man selvfølgelig ikke at befinde sig i, for hvis man er tilhænger af Schengensamarbejdet, er det jo en god argumentation at kunne bruge her i Folketinget, at vi bliver nødt til at tilslutte os, for det gør de andre, og hvis vi ikke gør det, står vi isoleret.

Argumentet om, at vi skal koordinere indsatsen over for bestemte former for kriminalitet, er også en hyppigt fremført argumentation for, at det er nødvendigt, at vi er medlem af Schengensamarbejdet. Jamen kan det så ikke bruges, og er det ikke helt afgørende? Nej, det er det ikke. Det, der er tale om, er jo ikke, om vi skal samarbejde om bekæmpelse af kriminalitet, men om, hvilken model vi skal vælge for at samarbejde om bekæmpelsen af kriminalitet.

Ønsker vi at opbygge det, der er følgen af Schengensamarbejde og Europol? Ønsker vi at opbygge de registre med de personoplysninger, som vil være en følge af Schengensamarbejdet og Europol? Vi ønsker det ikke i Dansk Folkeparti; det ønsker tilhængerpartierne åbenbart. Men det er ikke, og det er for primitivt at sige det, et spørgsmål om, hvorvidt vi overhovedet skal have bekæmpelse af kriminalitet højt på dagsordenen. Det er også primitivt at sige, at vi overhovedet ikke skal samarbejde om bekæmpelsen af kriminalitet. Det skal vi.

Har vi problemer med import af narkotika fra de baltiske lande, skal vi naturligvis samarbejde med de baltiske myndigheder om at løse det problem. Har vi problemer med illegale indvandrere fra Tyskland, skal vi naturligvis samarbejde med tyskerne om at afvise de illegale indvandrere fra Tyskland til Danmark ved grænsen. Selvfølgelig skal vi det. Men derfra og så til at opbygge det, der er konsekvensen af Schengensamarbejdet og Europol, er der altså et langt stykke vej.

Vi skal altså have et konkret samarbejde om konkrete problemer. Det er den model, som vi i Dansk Folkeparti ønsker for løsning af problemerne med grænseoverskridende kriminalitet.

Og så har der i dag også været en diskussion om, hvordan det går med forhandlingerne om procedurerspørgsmålene og om, hvorvidt vi kan være tilfredse med dem.

Hr. Poul Qvist Jørgensen har været inde på, at der overhovedet ikke er nogen grund til på nogen måde at kritisere den procedure, der har været, men jeg har tidligere i debatten sagt – og jeg vil gerne gentage det her i mit ordførerindlæg – at jeg ikke er enig i, at der ikke er kritisable forhold.

Men det er først efter, at der er blevet lagt pres på regeringen, at regeringen har accepteret at åbne dele af sine arkiver om forhandlingerne om Schengenaftalen. Det var ikke regeringens idé, det var oppositionens idé, og da oppositionen ønskede at få yderligere indsigt ud over den, som den allerede havde gennem samråd i udvalg og via oversigtsbilag osv., ville regeringen ikke umiddelbart udlevere de relevante bilag. Nej, der skulle presse til! Først da pressen for alvor tog fat i problemstillingen og fik fat i nogle spørgsmål, der var stillet, og som var besvaret negativt, kom der for alvor skred i udleveringen.

Og alligevel er det jo ikke sådan, at offentligheden så kan siges at være særligt informeret om disse ting, alligevel er det jo ikke sådan, at offentligheden har adgang til alle papirerne. Men det mener hr. Poul Qvist Jørgensen heller ikke skal være tilfældet, og det er jo en holdning, man kan have, men sagen er, at man ikke kan sige, at der ikke har været kritisable forhold i forløbet.

Hvor står vi så nu? Ja, vi er ret snart i starten af november måned, og hvad skal der så ske? Ja, så skal vi inden december måned nå at have den store offentlige debat, hvor vi skal beslutte os for, om vi skal være medlem af Schengensamar-